వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

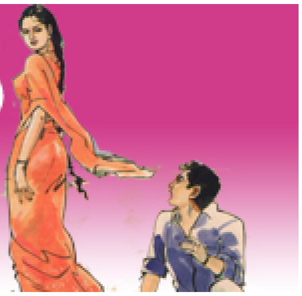

(గత సంచిక తరువాయి)

నిజానికి నాటకం ఆడాల్సిన అవసరం అతనికేముంది?

అతనికి డబ్బుంది, వయసుంది. కావాలంటే ఈ వరకట్నపు విషమ రోజుల్లో "కో" అంటే కోటిమంది కన్నెపిల్లలు క్యూలో నిలబడతారు.

తననే బ్రతిమాలుకుని అనంత బిడ్డని తన బిడ్డగా భావించాల్సిన దుర్గతి ఏముందతనికి?

వాసవికి ఎన్ని విధాల ఆలోచించినా ఆ సమస్య తెగడం లేదు.

ఆమెకు మహతి చెప్పిన చివరి మాటలు గుర్తొచ్చాయి,

"నీ సుఖం నువ్వు చూసుకో పది మంది కోసం వెరచి అర్థంలేని త్యాగాలతో బ్రతుకుని నిరర్థకం చేసుకోకు"

అవును. తను మనసు వికసించి వలపు సోపానాలపై నిలబడి అనంత్‌నే ప్రేమించింది. చివరికి అనుకోకుండానే అతనికే తనని సమర్పించుకుంది. కాబట్టి ఎవ్వరేమనుకున్నా తను అతనికే చెందాలి. అదే ధర్మం. మనసొక చోట పెట్టుకుని మనుగడ యితనితో నడపాల్సి కర్మ తనకేం లేదు. ఈ ధర్మాలు, ఈ నీతి శాస్త్రాలు మనల్ని గుప్పిట్లో పెట్టుకుని ఆడించడానికి రాసిన దమన నీతులు. తనింక ఆలోచించాల్సిందేమీ లేదు.

ఎంత త్వరగా, యీ యింట్లోంచి బయటపడితే తనకంత క్షేమం లేకపోతే జగదీష్ మంచితనం తనని కట్టేస్తుంది.

వాసవి గబగబా సూట్ కేసులో కొన్నె చీరలు సర్దింది. మెల్లిగా ఒక చేత్తో సూట్ కేసు పట్టుకుని మెట్లు దిగింది. ఆమె గుండె దడదడలాడుతోంది.

చుట్టూ చీకటి.

ఆమె చప్పుడు కాకుండా మెల్లిగా అడుగులో అడుగేస్తూ అవుట్ హౌస్ వైపు నడిచి "అనంత్" అంటూ గుసగుసగా పిలిచింది.

అటునుండి జవాబు లేదు.

వాసవి సూట్ కేసు గుమ్మానికి పక్కనపెట్టి లోనికి తొంగి చూసింది అనంత్ జాడలేదు.

ఆమె ఆలోచిస్తూ నిలబడింది.

ఈ టైమప్పుడు అనంత్ ఎటు వెళ్ళాడు?

ఆమె దృష్టి జగదీష్ బెడ్ రూమ్ పై పడింది.

అక్కడ దీపం వెలుగుతూంది.

జగదీష్ ఇంకా పడుకోలేదా?

కొంపదీసి అతను అనంత్‌ని పంపించే ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాడేమో వాసవికి గాభరా పుట్టుకొచ్చేసింది.

ఆమె గబగబా అతని గదివైపు అడుగులు వేసింది. గుమ్మం దగ్గర్నుంచే మెల్లిగా లోనికి తొంగి చూసింది వాసవి.

అక్కడ ఎవరూ లేరు. ఈ జగదీష్ ఏమయినట్లు? ఆమె ఆలోచిస్తూ నిలబడింది.

ఎక్కడో ఎవ్వరో గుసగుసగా మాట్లాడుతున్న శబ్దం. వాసవి చుట్టూ చూసింది. ఎవరూ కనిపించలేదు. ఆమెకదోలాంటి భయం కలిగింది.

ఈ యింట్లో ఎప్పుడూ భయానక వాతావరణమే.

ఆమె మెల్లిగా అక్కణ్ణుంచి ఏమీ తోచనట్లుగా ముందుకి కదిలించింది.

అలా వెళ్ళబోతున్నప్పుడు జగదీష్ గదిలో అవతల గోడకి సీలింగ్ నుండీ కట్టిన కర్టెన్ వెనుక సన్నని వెలుగు చారిక మీద పడిందామె దృష్టి.

ఆమె అనుమానంగా చూసిందటువైపు.

అది మెయిన్ బిల్డింగ్ అవుట్ వాల్.

అటువేపు తలుపు కూడా లేదు. మరి ఆ వెలుగు ఎటునుండి వస్తోంది? వాసవి అనుమానంగా మెల్లిగా పిల్లిలా గదిలోకి నడిచింది.

తనకి యిందాకట్నుంచి వినిపిస్తున్న గుసగుసలు అటునుండేనని గ్రహించేసరికి ఆమె బిగుసుకున్నట్లు నిలబడిపోయింది.

ఆమె మెల్లిగా కర్టెన్ ఎత్తింది.

తీసిన వెంటనే ఆమె నివ్వెరపోయింది. అక్కడో తలుపు వుండటం ఆమె ఏనాడూ గమనించలేదు. అసలా కర్టెను వెనుక గది వున్నట్లు తెలియనే తెలియదు.

"నీకెంత కావాలో చెప్పు" అది జగదీష్ గొంతు.

"మీ యిష్టం సార్ నేను యింతని నిర్బంధించను" అది అనంత్ కంఠం.

వాసవి గబుక్కున కర్టెను వెనుక దాక్కుని వాళ్ళ మాటలు వినసాగింది.

"అనుకున్నది అనుకున్నట్లుగా సాధించావు. డబ్బుకి వెనుకాడే మనిషిని కాను. అయిదు లక్షలకి చెక్కు రాస్తున్నాను. సరిపోతుందా? ఆర్ యూ హేపీ" అడిగాడూ జగదీష్.

"ఇటీజ్ మోర్ దేన్ వాటయామ్ ఎక్స్‌పెక్టెడ్. థాంక్యూ సర్" అన్నాడు అనంత్.

"నువ్వు ఇప్పుడే బయల్దేరి వెళ్ళిపోవాలి. నువ్వున్నంత సేపు వాసవి మనసు మారదు. నువ్వు వెళ్ళిపోతే ఇంత తప్పు చేసినా తనని నేను చేరదీసినందుకు జీవితమంతా కృతజ్ఞతతో పడివుంటుంది."

"ఆ ముసలాడికెలా వుంది?"

"బాగానే వున్నాడు. ఈ రోజే డిస్చార్జి చేస్తామంటే ఇంట్లో రెస్టు తీసుకోరని మరో పదిహేను రోజులు హాస్పిటల్లోనే వుంచమని డాక్టర్ని కన్విన్స్ చేసాను. అందువల్ల ఇప్పుడిప్పుడే వాడి పీడ మనకి వుండదు."

"మంచి పని చేసారు. మరి ఆ పరిమళ..."

జగదీష్ నవ్వేసి "అది నాకు అత్తగారవుతుందట. మరి మర్యాద చెయ్యాలి కదా. అందుకని సీ షోర్ కెదురుగా వున్న కాటేజ్‌లో విడిదికి ఏర్పాటు చేసాను" అన్నాడు.

"వ్వాట్?" అన్నాడు అనంత్ ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. నాకెందుకో అది మొన్న వాసవిని కొట్టినప్పుడే అనుమానం వచ్చింది. ఆ ముసలాడితో క్లోజుగా వుండటం గమనించాను. నిజం బయట పడింది. అది వాసవికి తల్లి. దానికి ఈ నిజం తెలుసు. అందుకే దాన్ని ప్రస్తుతానికి బంధించాను. ఆ నిజాన్ని పర్మినెంటుగా పూడ్చిపెట్టే విషయం తర్వాత చూసుకుంటాను" అన్నాడు జగదీష్

వాసవి ఆశ్చర్యంతో బిగుసుకుపోయింది.

పరిమళ తన తల్లా? ఇది నిజమేనా?

"అందుకే సార్ అది ప్రతిక్షణం నా పనికి అడ్డుపడుతూనే వుంది."

లక్కీగా వసు స్నేహితురాలు మహతి చచ్చిపోవడం అన్ని విధాలా మనకి కలిసొచ్చింది. ఆ దెబ్బతో వాసవి బాగా షాకయి పోయింది. అంతకు ముందే ముత్తు చావుతో దెబ్బతిన్న వాసవి ఒంటరితనంతో భయంతో నాకు లొంగిపోయింది. దానికితోడు నేను ఆమెకిచ్చిన మందులు. ఆమెని మరింత భయపెట్టి నీరస పరిచేవే"

జగదీష్ చిన్నగా నవ్వి "నాకు తెలుసు నీ తెలివితేటలు. అందుకే వాసవి కేసు నీకు అప్పచెప్పాను. ఆమె అందరిలాంటి ఆడదికాదు. అందుకే యింత కష్టపడాల్సి వచ్చింది. పోతే అనంత్ ఈ విషయం మనిద్దరి మధ్యనే ఉండిపోవాలన్న విషయం నువ్వెట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మరచి పోకూడదు. ఈ డబ్బుతో ఏదైనా మంచి బిజినెస్ చేసుకో అవసరమైతే నన్ను కలవడానికి జంకకు."

ఏదో చెప్పబోతున్న అనంత్ బయట "దబ్"మన్న శబ్దానికి ఉలిక్కిపడినట్లుగా చూసాడు.

జగదీష్ కూడా కొద్దిగా తలుపు బయటకి త్రోసి తొంగిచూసాడు.

అతని కళ్ళు విశాలమయ్యాయి.

వాసవి కుప్పకూలిపోయి వుందక్కడ.

"మైగుడ్ నెస్ మనం మాట్లాడుకున్న విషయాలన్నీ వినేసినట్లుంది" అన్నాడతను కంగారుగా.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం సార్"

జగదీష్ ఒక క్షణం ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాడు.

ఆ వెంటనే "అనంత్ కొంచెం సాయంపట్టు" అంటూ వాసవి చేతులు పట్టుకున్నాడు. మరోవైపు అనంత్ పట్టుకుంటే ఆమెని కార్లో పడుకోబెట్టాడు.

"ఎక్కడికి?" అనంత్ మెల్లిగా అడిగాడు.

జగదీష్ "ఉష్" అంటూ అతన్ని ఎక్కమని సైగచేసాడు ప్రస్తుతానికి వాళ్ళమ్మ విడిదికి తరలించేద్దాం. తర్వాత ఆలోచించొచ్చు" అన్నాడు జగదీష్ కారు స్టారు?ట్ చేస్తూ.

"అక్కడ వాళ్ళిద్దరూ ఏకం అయితే?"

"ఏకం అయి ఏం చేస్తారు?" జగదీష్ నిరసనగా అడిగాడు.

"ఏం చేయలేరనుకోండి. కాని వాసవికి అన్నీ తెలిసిపోతే కష్టంకదూ"

"ఎన్ని తెలిసినా అసలు విషయమొకటి వాళ్ళిద్దరికీ తెలియదు. అది మన ముగ్గురి మధ్యనే వుంది."

"ముగ్గురు ఎవరు?" అనంత్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"నువ్వు - నేను - బలరాం."

"బలరాంకి తెలుసా?"

"అద్సరే బలరాం సంగతేమయినా తెలిసిందా?" ఎదురు ప్రశ్నవేసాడు జగదీష్.

"వాడు యమపురికి వెళ్ళి చాలారోజులయింది."

"కన్‌ఫర్మ్ చేసుకున్నావా?" రెట్టించాడు జగదీష్.

"చాలా మేజర్ ఏక్సిడెంట్ సార్. బ్రతుకుతాడని అనుకోను."

"నువ్వనుకోవడం కాదు కావాల్సింది. ఖచ్చితంగా వాడు చచ్చితీరాలి." జగదీష్ కఠినంగా అంటూ కారు స్పీడు పెంచాడు.

"సరే సార్ రేపే కన్‌ఫర్మ్ చేసుకుంటాను."

జగదీష్ మాట్లాడలేదు.

కారు మరి కాస్సేపటిలో కాటేజ్ చేరుకుంది.

వాళ్ళిద్దరూ గబగబా కారు దిగి చుట్టూ చూసారు.

దట్టంగా చీకటి ముసుగు కప్పుకుని వుందా వాతావరణం. చుట్టూ ఆక్రమించుకున్న చెట్ల సందుల్లోంచి ఒకటి అర నక్షత్రాలు తళుకు లీనుతున్నాయి.

సముద్రం అట్టహాసం చేస్తోంది.

వాళ్ళిద్దరూ తాళం తీసి వాసవి శరీరాన్ని గబగబ ఒక గదిలో వుంచి బయటకి నడిచారు.

వాళ్ళు తిరిగి తాళం వేస్తుంటే నిద్రరాని కళ్ళతో, తల్లడిల్లిన హృదయంతో చూస్తుందొక మాతృహృదయం.

38

"అవును. సాయిత్రిని నేనే సంపేసేను. ముత్తుని కూడా నేనే దానిమీన లారీ ఎక్కించేసి మింగినను. నాకు ఉరిశిచ్చేసేయండి" ఒకలాంటి అపస్మారక స్థితి ఆవహించి ఇష్టమొచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నాడు బలరాం.

వాడి స్టేట్ మెంటూ పూర్తయ్యేసరికి ధవళాచలం ముఖం ఒకలాంటి సీరియస్‌నెస్‌తో బిగుసుకుంది.

శంకర్ మోకాళ్ళమీద తలపెట్టుకుని వెక్కెక్కి ఏడుస్తుంటే ఆశ్చర్యంగా చూసారు ధవళాచలంతోపాటు మిగతా ఆఫీసర్సు.

"పాపం వాడికీమధ్య బలరాంతో సన్నిహితత్వం ఏర్పడింది. చిన్న వయసు కదూ బాగా అప్‌సెట్టవుతున్నాడు" అన్నాడు ధవళాచలం.

మిగతావాళ్ళు తల పంకించారు.

ధవళాచలం మెల్లిగా లేచి శంకర్ దగ్గరకి వెళ్ళి వాడి భుజం మీద అనునయంగా చెయ్యి వుంచి చెయ్యి వుంచి "డోంట్ క్రై మై బోయ్" అన్నాడు.

శంకర్ మెల్లిగా తలయెత్తిచూసాడు.

"వాడు ఒక హంతకుడు వాడికోసం నువ్విలా అప్‌సెట్ కావడం సిల్లీ" ఆయన నవ్వుతూ అన్నాడు.

శంకర్ ఆయన వైపు అదోలా చూసి "అందుకు కాదు సార్ వాడు.. వాడు చంపేసింది మా అక్కని" అన్నాడు ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో.

"వ్వాట్! మీ అక్క ఎవరు?" ఆయన అదిరిపడినట్లు అడిగారు.

"సావిత్రి నా అక్క సార్" మరో క్రొత్త నిజం తెలియడంతో ధవళాచలంతోపాటు, ప్రక్కనే వున్న సి.ఐ.డి ఆఫీసర్ కూడా ఆశ్చర్యపొయ్యారు.

"అవున్సార్ సావిత్రి నా స్వంత అక్కే. మా నాన్న జగదీష్ కంపెనీలో చాలా చిన్న ఉద్యోగస్తుడు. మా అక్క చాలా అందమైంది. ఒకసారి ఏదో పనిమీద మా అక్క నాన్నదగ్గరికి కంపెనీకి వెళ్ళింది. మా అక్కని చూసి ఆయన యిష్టపడి పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే మా నాన్న దాని అదృష్టానికి ఎంతో సంతోషపడిపోయి యిచ్చి చేసారు. తర్వాత మా నాన్నకి నెల్లూరులో వున్న ఆయన బ్రాంచి ఆఫీసుకి ట్రాన్స్‌ఫరయ్యింది. మేం వెళ్ళిపోయాం. అప్పటికి నేను మా తాతగారి ఊరిలో టెన్త్ చదువుతున్నాను. పెళ్ళికి కూడా నేను వెళ్ళలేదు. ఆ తర్వాత మా అక్కని చూసే వీలేలేకపోయింది నాకు. ఒకసారి మాత్రం ఆమెను చూడాలనే కోరిక చంపుకోలేక వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. నా అదృష్టం కొద్దీ జగదీష్ ఇంట్లో లేడు. మా అక్క ఏదో గాభరాగా కనిపించింది. నన్ను తొందరగా వెళ్ళిపొమ్మంది. నేను ఇంటర్ చదువుతుండగా మా అక్క చనిపోయింది. ఆమె శవాన్ని కూడా మేమెవ్వరం చూడలేదు. ఆ సంగతి మాట్లాడటానికి కూడా వీల్లేదన్నారు మా నాన్న. కానీ ఆ తర్వాత ఆయన మంచం ఎక్కేసారు. చివరకి ఆయన చచ్చిపోతూ మా అక్కని చంపేసారని ఆ మాట ఎవరితోనయినా అంటే మన గతి అంతేనని చెప్పారు. నాలో పగరేగింది. మా అక్క మరణం గురించి తెలుసుకోవాలని ఈ యింట్లో పని కుర్రాడిగా ఉద్యోగం సంపాదించాను" అంటూ ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు శంకర్.

"నువ్వు అతనికి బావమరిది అవుతావని అతనికి తెలియదా?"

"ఊహూ. ఆయనన్నెప్పుడూ చూడలేదు మా అక్కనిచ్చాక. ఆ వంకతో తనతో బంధుత్వం కలుపుకోవడాన్ని యిష్టపడనని జగదీష్ చెప్పాడట. దాంతో మా యింటిలో ఎవరూ పెళ్ళికి కూడా వెళ్ళలేదు."

"ఈ పెళ్ళికి మీ నాన్నగారు ఎందుకు ఒప్పుకున్నట్లు?"

"పేదరికం. ఆయన మా కుటుంబానికి ఆర్థిక సహాయం చేస్తానన్నారట."

"మరి చేసారా?"

"లేదు. కారణాలు నాకు తెలియవు. కూతురు గొప్పింటి కోడలవుతుందని ఆశపడ్డాను. చివరికిలా జరిగిందని బాధపడేవారు నా తండ్రి."

ధవళాచలం సి.ఐ.డి ఆఫీసర్ వేపు తిరిగి "ఇక అతన్నుంచి రాబట్టాల్సిందేమీలేదు. బలరాం స్టేట్‌మెంట్ వల్ల మనకి తెలుస్తోందిగా సావిత్రి మరణానికి కారణం ఇక మనం వెంటనే ఏక్షన్‌లోకి దిగాలి."

"మనం వెంటనే జగదీష్ యింటికెళ్ళి మిగతా సంగతులన్నీ కన్‌ఫర్మ్ చేసుకోవాలి వెంటనే వాళ్ళిద్దర్నీ అరెస్టు చెయ్యాలి" అన్నాడు.

వాళ్ళు లేచి నిలబడ్డారు.

బలరాం గట్టిగా మూల్గాడు.

డాక్టర్లు అతన్ని బ్రతికించడానికి శతవిధాలా ప్రయత్నిస్తున్నారు అయినా ప్రయోజనంలేకపోయింది.

బలరాం బలరాం తల ఒక పక్కకి ఒరిగిపోయింది.

శంకర్ చూడలేనట్లు తలతిప్పుకున్నాడు.

ధవళాచలం, మిగతా ఆఫీసర్సు ఒక్క క్షణం మౌనంగా నిలబడిపోయారు.

ఆ వెంటనే తమ విద్యుద్ధర్మం నిర్వహించేందుకు గబగబా అడుగులు ముందుకేసారు.

వాసవి మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచింది. చాలాసేపు ఆమెకి తనెక్కడున్నదీకూడా అర్ధంకాలేదు.

క్రింద నేల గట్టిగా తగలడంతో ఆమెకి కొంత బాహ్యాస్మృతి కలిగింది.

చుట్టూ సన్నగా ఆవరించబోతున్న వెలుగు దట్టంగా పేరుకున్న తారులాంటి చీకటితో కుస్తీపడుతున్నది.

ఆమెకి మెల్లిగా అంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

రాత్రి వాళ్ళిద్దరూ కలిసి పన్నుతున్న కుట్ర దుర్మార్గం గుర్తొచ్చేసరికి ఆమె హృదయం లావాలా కుతకుతా వుడికిపోయింది.

"అన్యాయం" అంటూ ఆమె శక్తికొద్దీ కేకపెట్టింది.

ఆ కేకకి అన్ని తలుపులూ మూసిపెట్టిన ఆ బంగళా ప్రతిధ్వనించింది. ఆమె అరుపు ఆమెకే వికృతంగా వినిపించింది.

వాసవి చుట్టూ చూసింది.

అది తమ మేడ కాదు. ఇప్పుడు తనెక్కడుంది?

వాసవి కంగారుగా లేచి నిలబడింది.

గబగబా మూసివున్న తలుపుల్ని గట్టిగా లాగబోయింది. అవి తెరుచుకోలేదు.

వాసవికి దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది.

ఏదో మోసం జరుగుతోంది. తనని ఎక్కడో బంధించారు అనే విషయం అర్ధమయ్యేసరికి ఆమె నిలువెల్లా వణికిపోయింది.

ఒకలాంటి పిరికితనం తనకిప్పుడూ ఎవరూ లేరనే బేలతనం ఆమెను ఆవరించేసరికి ఖిన్నురాలయి 'అమ్మా' అంటూ బిగ్గరగా ఏడ్చేసింది వాసవి.

"తల్లీ" వాసవి చటుక్కున ఏడవటం ఆపి చుట్టూ చూసింది.

"నేనమ్మా పరిమళని"

వాసవి కుడివేపుగా వున్న కిటికీ వూచల్ని పట్టుకుని అవతల గదిలోంచి పలుకరిస్తున్న పరిమళని చూసి నిర్ఘాంతపోయింది.

ఆ వెంటనే రాత్రి జగదీష్ అన్నమాటలు గుర్తొచ్చాయి వాసవికి.

పరిమళ తన తల్లి అనే విషయం గుర్తొచ్చేసరికి ఆమె హృదయం అదోలాంటి భావనికి గురయ్యింది.

ఆ ఒంటరితనం బేలతనం ఆమె హృదయాన్ని బలంగా ఆవరించి పరిమళపట్ల అభిమానాన్ని కలగచేసాయి.

"అమ్మా!" అంది వాసవి ఆర్తిగా.

పరిమళ మొదట నివ్వెరపోయింది. ఆ వెంటనే జీవితంలో ఎన్నడూ చవిచూడని మధురమైన భావన ఒకటి శీతల తుషారంలా ఆమె హృదయంలోంచి తన్నుకొచ్చి ఆమెను ఆనంద జలకాలాడించింది.

వెంటనే ఆమె కళ్ళు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి.

"అమ్మా వాసవీ" అంది గద్గదికంగా.

వాసవి పరుగునవచ్చి ఆ వూచల్ని మరోవేపు పట్టుకుంది.

ఆ యిద్దరి కళ్ళు అనిర్వచనీయమైన అనురాగాన్ని అటూయిటూ సరఫరా చేసుకున్నాయి.

కొన్ని క్షణాలు మౌనం.

ఏ భాషం ఏ భావానికి అందని అనుభూతులు వారి కళ్ళలోంచి ప్రసరించాయి.

ఆ తర్వాత.

"అమ్మా నిన్నిక్కడ నువ్విక్కడికెలా వచ్చావు" అంటూ అడిగింది వాసవి ఆదుర్దాగా.

పరిమళ నిస్పృహలాగా నవ్వి "అతను జగదీష్ నన్నిక్కడ బంధించాడు" అంది.

"ఎందుకు?"

"తెలియదు. నేను అతని అత్తగారిననే విషయం అతను చిన్నతనంగా భావించినట్లున్నాడు."

"కాదు వాడొట్టి రోగ్. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఆడిన నాటకంలో నేను పావులా చిక్కుకుపోయాను" అంది వాసవి దుఃఖంతో.

పరిమళ చేతులు ఆప్యాయంగా వాసవి కళ్ళు తుడిచాయి.

"ఆ సంగతి రాత్రే తెలిసింది. స్పృహలో లేని నిన్ను వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఈ గదిలో పడవేయడం నేనూ చూసాను కానీ ఆ యిద్దరూ కలిసి ఏం నాటకం ఆడుతున్నారో చివరికి ఏం చేయాలనుకుంటున్నారో అర్థం కావడంలేదు" అంది పరిమళ బాధగా.

వాసవి కాస్సేపు మాట్లాడలేదు.

"అమ్మా నువ్వెలాగనా పారిపో లేకపోతే వాడు నిన్ను చంపేస్తాడు" అంది కంగారుగా.

పరిమళ వాసవివైపు చూసి నవ్వింది.

"పిచ్చిపిల్లా నా బ్రతుకు కోసం ఆలోచిస్తున్నావా? పడమటికి వాలిపోయిన పొద్దుని నేను. తూర్పున పొడుతున్న వెలుగువి నీవు. కన్న తల్లిగా నా శరీరంలో ప్రతి రక్తపు బొట్టుని నీ బ్రతుకు కోసం ధారపోయాల్సిన బాధ్యత నాది. నేను చచ్చిపోతానని కాదు నా బాధ. నిన్నెలా దక్కించుకోవాలన్నది నా ఆవేదన" అంది.

"నీకు తెలియదమ్మా వాళ్ళిద్దరూ పచ్చి రక్తాన్ని త్రాగే పరమ కర్కోటకులు. ఆ నిజం తెలియక నా మనసుని నా శరీరాన్ని..." వాసవి మాట్లాడలేనట్లు వెక్కెక్కి ఏడ్చింది.

పరిమళ చెయ్యి వాసవి తలని ఆప్యాయంగా తడుముతూ వుండిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments